

Наша хмара

Оксана Кротюк

Як затягнеться небо сірим серпанком, і поховаються всі жучки й комашки, і стоять не шелеснуть ані травинка, ані листочок, то я вже знаю: треба чекати нашу хмару.

Хмара живе за лісом. Вона завжди приходить звідти. Висунеться поволі, потягнеться, почухається животом об колючі верхівки сосон і повзе на село. Повзе, повзе... Та й стане над нашою хатою. А кругом тихо... І повітря свіже, аж мокре. То хмара так мокро дихає. На дощ заміряється. А тоді я-ак сипоне! Бо ж город у нас нічогенький — є що поливати. Великі краплі падають рясно, важко, наче трусить вона здоровенне повне води решето. І дивись уже — лисніє од чистоти й свіжості весь город. І хилиться додолу молоде туге бадилля картоплі, темно-зелене листя буряків, пагони помідорів...

Я беру парасолью й виходжу на ґанок. Нашій хмарі подякувати.